

„Tam, kde jsme žili životem dítěte, kde se v naší mysli otiskovaly první vlnky života, tam žili jsme nejkrásněji.

Dětské představy o tom světě tam dále, za humnami, byly tak lesklé a tak přeludové. Narodil jsem se v Přešticích a miluji to městečko.

Miloval jsem je vždy vší silou své obraznosti. Řeknu-li: mám rád své rodiště, říkám tím zároveň, že mám rád i své dětství, také kouzelně čisté a pohádkové, jehož představu uchoval jsem si při všech bouřích životních jako představu, jež dává cenu všemu tomu dalšímu, co po Přešticích následovalo. Láska k rodné hroudě, k rodišti, k vlasti – nic jiného to není než síla vzpomínek, tlak zvyklosti a působivost rodinných a společenských vztahů. Toho si leckterí z mých dětských přátel, kteří se mnou v Přešticích s kopce od kostela běhávali a pod mostem v Úhlavě skotačili, neuvědomí.

Ale já, který tolikrát pociťuji prudký ten stesk po rodném městečku, po svém dětství toužím, a tak bych si přál, aby bylo rázem vše tak, jak bývalo....“

